

Gulbahar Haitiwaji

Fange nummer 9

240 sider

Grønningen1 Det er en bog som denne, der bør få os til at være glade for at kunne leve, tænke og handle frit. Så nogenlunde dag. Bogen er fyldt med fornedrelser, tortur, fangenskab, fængsel og en ydmygende og grufuld behandling.

Gulbahar tilhørte dengang, hun boede i Kina, det muslimske mindretal, uighurerne. Hun boede på et tidspunkt i Frankrig men blev lokket i en fælde af de kinesiske myndigheder, der fik hende hjem til retssag og genopdragelseslejr.

Man kan næsten uden at læse beretninger fra bogen forestille sig, hvad der skete med Gulbahar.

Gulbahars "forbrydelse" var, at hendes datter var set på et billede fra en kinakritisk demonstration i udlandet. Hun sad to år i fangenskab og er kommet ud i 2019 med ar på krop og sjæl.

En frygtelig historie der dog, hånden på hjertet, kunne være skrevet lidt mere flydende, hvis den havde fokuseret på forfatterens historie og KUN den. Der er for mange gentagelser i bogen om tortur og fornedrelser, for mange informationer, også af juridisk karakter, der kunne være interessant nok for jurister og menneskerettighedsforkæmpere at læse, men som på en eller anden måde sætter bogen mellem to stole.

Forfatteren vil naturligvis gerne påpege et problem og skabe en personlig, uhyrlig historie. Og ja, bogen ER spændende. Læsningen bliver dog lejlighedsvis sat ned i kadence, og kraften bliver taget ud af historien med lejlighedsvis snakke om Kinas forsøg på lobbyvirksomhed i FN for at få mere magt, om storpolitik i det hele taget, lister over forsvundne personer fra genopdragelseslejrene (unødvendigt i fortællingen efter vores mening og også farligt for familierne rundt omkring) og anden for fokuseringen ligegyldige emner.

Men ok, vi får lidt af det hele, så bogen har bestemt sin berettigelse.